

[Edvard Sørensen.]

det saa smaat at blive muligt at gøre sig et lille Begreb om, hvordan nogle af Enkelt- hederne i det omfattende og gennemgribende Lovværk virker. Der er for mig ingen Tvivl om, at naar Loven er fuldt gennemført, vil der være adskilligt at rette, hvis Loven skal befordre en sund Udvikling paa dette Omraade.

Der er sket en Overflytning til Social- reformens Omraade, som man sikkert kommer til at overveje, om det ikke var rigtigt at flytte tilbage, nemlig hele Alimentspørgsmaalet. Det er min Tro, at det vil være bedst for alle Parter, at dette igen lægges ind under Politiet. Det er en stor og vanskelig Opgave, der her er paalagt Sogneraadene, og jeg røber vist ingen Hæmmelighed, naar jeg siger, at mange Sogneraadsmænd ikke vilde være kedede af at blive dette Besvær kvit. Jeg har ogsaa den Tro, at Refusionerne vilde indgaa bedre, naar disse Spørgsmaal blev afgjort direkte mellem Politiet og Alimenterne. Øllebrødsbarm- hjertighed paa dette Omraade, enten den drives fra Sogneraadene eller fra Overø- righedens Side, er ikke elsket blandt Skatte- yderne.

Efter at der er indsendt foreløbige Op- gørelser angaaende Udgifterne i Lovens første halve Aar, har man faaet de uoffi- cielle Tal, som er kommet frem. Jeg for- staar for Resten ikke, at de kunde komme frem, og jeg er vidende om, at de blev ud- sendt gennem Bladene, var der mange Kommuner, som ikke havde indsendt Be- retning, og man fristes til at tro, at disse Tal har haft en bestemt Opgave nemlig at lette Vanskelighederne i en Del af de Køb- stadkommuner, hvor der var Udsigt til, at der skulde være Skattevalg, ved at søge at faa disse bragt ud over det døde Punkt ved Behandlingen af Budgettet.

Men naar man ser de uofficielle Tal, som er kommet frem, kan det vist ikke nægtes, at de viser en Tendens, som mange havde frygtet, men ikke i den Grad, som de foreløbige Tal viser, nemlig, at i de Kommuner, hvor man har administreret Loven meget mildt, somme Steder efter heftige Kampe Grupperne imellem, faar man refunderet mægtige Beløb, men i de Kommuner, hvor man har administreret mere efter Lovens strenge Bogstav og ta- gende Hensyn til Skatteydernes Bæreevne, skal man i Stedet for at faa Refusion udbe- tale store Beløb til de Kommuner, der har fortolket Loven med den store Mildhed.

Nu ved jeg meget vel, at der er flere

andre Aarsager til denne Forskydning, og jeg er fuldkommen klar over, at nogen For- skydning vilde der og maatte der blive, selv om man administrerer Loven ens i alle Kommuner. Men det kan ikke nægtes, at de fremkomne Tal, hvis man kan stole paa dem, maa virke foruroligende. Tendensen peger mod en kommunal Politik, hvor Sparsommelighed og en sund Økonomi paa de sociale Omraader bliver Begreber, der glider mere og mere i Baggrunden og med Tiden fuldstændig vil udviskes.

En saadan Tendens er farlig og kan blive en Pind til Socialreformens Ligkiste. Det er derfor af overordentlig Interesse at følge, hvordan den højeste Administration, Socialministeriet, fortolker Loven. Naar man ser paa enkelte af de Afgørelser, der er kommet, og enkelte Henstillinger til de underordnede Myndigheder, faar man Ind- tryk af, at enten er der Mangler i Loven, eller ogsaa bliver den fortolket med over- maade Mildhed, ja, jeg kunde fristes til at sige, alfaderlig Mildhed over for Nyderne og en Dommers og Revsers Strengthed over for de underordnede Administrationsgrene, Kommunalbestyrelserne.

Det, jeg tænker paa, er Socialmini- steriets Skrivelse af 19. December 1933 og Cirkulærskrivelse til Amterne af 9. December 1933. Skrivelsen af 19. December 1933 an- gaar en Forespørgsel fra et Amt i Anled- ning af en Del Klager fra unge, enlige Per- soner, der, saa vidt man forstaar, i de fleste Tilfælde har Bopæl i deres Hjem eller hos paarørende, over, at Kommunen har nægtet dem Kommnehjælp og i Stedet anvist dem Arbejde til tarifmæssig Betaling, hvilket de har nægtet at modtage. Enkelte Kommuner har, naar deres Arbejdsvægring er fast- holdt, henvist dem til Ophold paa Kom- munens Forsørgelsesanstalt, da man maatte gaa ud fra, at naar de ikke vilde gaa i Ar- bejde, maatte det skyldes manglende Ar- bejdslyst og Arbejdsvilje. Det oplyses, at de efter deres Helbredstilstand og øvrige Forhold maatte antages at kunne udføre det anviste Arbejde. Man ønsker klaret, om de efter Socialreformen kan indlægges paa Anstalt.

Ministeriet gaar i sit Svar ind paa at gøre Rede for Forsørgslovens § 30, Stk. 3, hvor der staar, at Understøttelse i Hjemmet, hvor Forholdene tillader det, gaar forud for Indlæggelse paa Anstalt, og udtaler, at Indlæggelse paa Anstalt ikke kan finde Sted i det nævnte Tilfælde. Denne For- tolkning skal jeg ikke bestride, men saa maa § 310 ændres. Det bør være saadan,